

Postanowienie z dnia 5 czerwca 2001 r., IV CZ 45/01

Przepis art. 393 k.p.c. nie ma zastosowania, gdy kasacja jest niedopuszczalna.

Przewodniczący Sędzia SN Henryk Pietrkowski

Sędziowie SN: Maria Grzelka (sprawozdawca), Marek Sychowicz

Sąd Najwyższy w sprawie z powództwa Leszka B., Wody Mineralne O. w O. przeciwko PM „M.”, spółce z o.o. w O. o nakazanie, po rozpoznaniu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu niejawnym w dniu 5 czerwca 2001 r. zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 20 grudnia 2000 r. oddalił zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny w Gdańsku odrzucił na podstawie przepisu art. 393⁵ k.p.c. kasację pozwanego od wyroku z dnia 4 października 2000 r. uznając, że kasacja nie zawiera przedstawienia okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie.

W zażaleniu pozwany zarzucił, że przedstawił "zwięźle w skardze kasacyjnej problem prawny wynikający z powołanej podstawy kasacyjnej, co do formułowania natomiast postulatów *de lege ferenda*, względnie, przedstawienia wykładni na tyle trafnej, żeby wymagało to zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, to nie jest to – z punktu widzenia poprawności prawniczego rozumowania – możliwe". Skarżący wyraził pogląd, że kasacja spełnia wymóg formalny przewidziany w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., a co najwyżej mogłaby podlegać odmowie przyjęcia jej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Niezależnie od mocy argumentów mających służyć przyjęciu kasacji do rozpoznania, skarga kasacyjna powinna przede wszystkim odpowiadać wymogom stawianym jej jako środkowi odwoławczemu, przewidzianemu w art. 392 k.p.c. Wymogi te wymienione są w przepisie art. 393³ § 1 k.p.c. i bez ich spełnienia pismo

procesowe, nawet nazwane "kasacją", nie może być traktowane jako kasacja. W pierwszym rzędzie takie pismo podlega więc badaniu, czy jest kasacją, a pozytywny wynik tego badania powoduje, że kasacja podlega ocenie na podstawie art. 393 k.p.c. Jeśli natomiast okaże się, że pismo procesowe nazwane "kasacją" nie stanowi kasacji, podlega ona odrzuceniu (art. 393⁵ k.p.c., art. 393⁷ § 2 k.p.c.)

Pismo procesowe może być uznane za kasację, jeżeli zawiera m.in. przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.). O okolicznościach tych mowa jest w przepisach art. 393 § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 k.p.c. Ich przedstawienie polega na wyraźnym oznaczeniu w skardze kasacyjnej. Dopiero po takim oznaczeniu oraz po spełnieniu pozostałych wymogów przewidzianych w przepisach art. 393³ k.p.c., pismo procesowe nazwane "kasacją" rzeczywiście stanowi środek odwoławczy wymieniony w art. 392 k.p.c. i – jeżeli nie zachodzą inne przyczyny niedopuszczalności (art. 392¹ k.p.c.) – podlega ocenie w ramach tzw. przedsądu (art. 393 i art. 393⁷ § 1 k.p.c.).

W zażaleniu skarżący stwierdził, że prawidłowo przytoczył i uzasadnił podstawy kasacyjne. To stanowisko jest błędne. Wymóg przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji nie jest tożsamy z wymogiem przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, co wynika z oddzielnego potraktowania każdego z nich w art. 393³ § 1 pkt 2 i art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. Ponadto, czym innym jest powołanie się na podstawy przewidziane w art. 393¹ k.p.c. i przytoczenie argumentów mających przekonać do zasadności podniesionych w ich ramach zarzutów, a czym innym przedstawienie okoliczności, uzasadniających przyjęcie przez Sąd Najwyższy kasacji do rozpoznania. Czym innym, wreszcie, jest kwestia prawidłowego sporządzenia kasacji. W tej ostatniej sytuacji – jak to już wyżej wspomniano – siła argumentów nie jest istotna, wymagane jest natomiast wyraźne i umotywowane stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Jeżeli – zdaniem wnoszącego kasację – zaskarżone orzeczenie pozwala na powyższe stwierdzenia, to nie sposób uznać, iżby nie było możliwe przedstawienie tych stwierdzeń. (...)

Kasacja pozwanego nie zawiera przedstawienia okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.), wobec czego została prawidłowo odrzucona przez Sąd drugiej instancji (zob. także postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 1385/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 51, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy, działając na podstawie przepisów art. 385 w związku z art. 397 § 2 i w związku z art. 393¹⁹ k.p.c., orzekł, jak w sentencji.